

Rakki mutta Surullista laulua,

Kauheista murhapoltoista.

Eusimäinen.

Wenäjällä wähäisen lapsen palosta
vuonna 1879.

Toinen.

Murhapoltosta Parkanon pitäjässä
vuonna 1880.

Sepitti ja painoon kustansi

J. G. Sandelin.

Jälkipainos kiellettu
Tampereen
kaupunginkirjasto
3643 A 2 N
Tampereella,

Emil Hagelberg'in ja Kumpp. litrapainoösa, 1880.

Arvo H. Nurmen
Tampere - Kirjasto

100:-

1. Nyt kristiiveljet phydäni waan
 Paulua tätä kuulemaan,
 Se ihmisparka on kamala,
 Jonka piru kietoo kahleillaan.
2. Woi ihmisparka muista se,
 Ettäs pirun juonet välsät ne,
 Joihin hän pyytää kietoa
 Kaikkia sukkuuntia.
3. Nikolskin kirkon waiheilla
 Kesäkuilla kuluineella,
 Yhdeksäntä päävänä,
 Kärruumman thön ajalla.
4. Urarow talo nimestä,
 Saman kirkon likellä,
 Jos minää laksi kotona
 Talon toimia hoitiwat.
5. Toisen nimi Helena
 Ja toinen oli Staria
 Michensä kotiin jätti he
 Kun itse ulkona thöskentelee.
6. Waan waimot olit ylpeheet
 Ja toisillensa ylpeheet,
 Aina kostou phynnöllä
 Tahtoiwat toistaan kohdella.

7. Helenalla lapsi waan
 Kuiden viikon vanha
 Joka nukkui murheeta
 Wapahtajan turwissa.

8. Helena uniuun walkian
 Kiirestehti laittoi palamaan,
 Sitten riensi kellarista
 Ruokaaineita nontamaan.

9. Staria wihan viminassa
 Jää lapsen kanssa tupahan,
 Sonka läsiin hän kiini sieppasi,
 Ja palavaan uniuun wislaasi.

10. Woi äiti raukan miestä sitt
 Kuin hän tupaan tuli itsi
 Vielä näki wähän karsia
 Lapsi raukan riumuista.

11. Eipä äiti parka tienvyt sitt
 Kuin walkiata viritti,
 Että heikken päästä oli oleva
 Lapsensa siellä tuhkaa.

12. Staria tämän tunnusti,
 Että juilman työn oli tehtyksi,
 Kostoksi sittä Leenalle,
 Kuin aina häntä herjailee.

13. Staria se pantiin kün',
 Tyrmäläimmaan suljettiin,
 Siellä hän myt odottaa
 Ansaittua palkkaansa.

14. Tämä ihmisen oli pahempi,
Tukeriä julkempi,
Kuin wiattonan päälle niin
Julkasti hän larkasi.

15. Älä äiti sunne waan,
Waiffa lapses paloi munissa,
Sillä Herrä otti sen,
Wei ikuischen taltchen.

16. Hänellä oli turva parempi,
Kuin isä, äiti täällä,
Jonka ottaa armolapsekseen,
On aina onnen säällä.

17. Nyt seisahたa mun pännäni
Ja pimenevät silmäni,
Kun ajattelee julkumitta,
Jonka laulu kuulluttaa.

Toinen.

Nyt laulun tämän aiwon kansalle kertoa,
Julkki annan kaikille tämän laikua,
Kuin ihmisiä parha kuraaja itsensä uhraasi
Ja pirun juonen kautta ommensa tuhlaasi.

Varkanon pitäjässä tämän kuvulta sain,
Kirjoitin sen kohta lauluksi asettain.
Eräs mies kiu oli sillä paikkakunnalla,
Pohjanmaasta, kaksi, piti siellä asuntoa.

Peltiseppä ainnatiltaan, sen hyvin täyttikin,
Kaikista tunnettuna siivosti elesi,
Vaan syksy puolla sitten julkmat tekoni sa aloitti,
Eräästä torpasta ensin hän woita varasti.

Ja siiä häntä ensin kiu meinattiin,
Vaan sillä kertaa vielä itsensä säälytti,
Tuli korteeriinsa, kovasti uhkasi:
Sen torpan minä poltan, enkä säästä ihmisiä.

Mikä mieleen lensi, piruko riivasi,
Kun nauettaan hän riensi, kaikki lehmät raateli,
Ett' olisvat niin julkmat, kuij suden repimät,
Vopetaa ne täytyi kiu joutui ihmiset.

Vielä sitte meinas ihmiset murhata,
Tuvan ympäri olkia kantoi, sytytti palamaan
Ja kai hän itse vielä katseli ilolla,
Kuinka ihmisten piti siellä sisällä palaman.

Paljon hän nyt vielä siellä rosovelikin,
 Toisen torpan siellä tulella häwitti,
 Eipä suurman aika heille ollut tullunna,
 Kun liekki sisään leimus, tulit he ulos waan.

Syökässä metsän lörwessä nämä torpat olivat,
 Ei kyläläiset tieunee missä tuuli tuhosii.
 Waan taiwaan Herra suuri, se joutui awuksi,
 Häädästä kauhiasta ihmiset pelasti.

Nuin näiden torppain väki joutui vat kyrhäksi,
 Tavarat tuuli poltti, rosova eläimet raateli,
 Tämä rosova kinni saatium syökässä metsässä,
 Kuin koko kylän väki riensivät perässä.

Se rosova oli kova, tuimasti vastusti,
 Punktolla syödä uhlkas joka liki tulisi,
 Mutta kirweellä häntä saatium syödyksi niskahaan,
 Jonka omin käsin otti vielä pojies haavastaan.

Toinen juurakolla hänen nurjuun huitasi,
 Nuin lannistui hänen wimman ja antoi ottaa kün,
 Enpä varmaan tiedä, milä on hänen palkansa,
 Siittä kauhiasta thööstä jota teki aikansa.

Nyt päännäni minun seisoo täällä kertaa taas,
 Reikukoon täällä laulu yli Suomen maan.

Ajattelemia syksyllä.

Walitus.

Lehdet ne punista putoo,
 Linnut ne lentää pois,
 Tulee se kylmä talvi,
 Jota en minä suuntaan sois.

Arvo H. Nurmen
Tampere - Kirjasto

Hinta: 15 penniä.